

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

w obecności oskarżyciela publicznego G. P. z KP A.

po rozpoznaniu w dniach 16 lipca i 24 września 2015 roku sprawy **M. R.** syna Z. i K. z domu R. urodzonego (...) w B. obwinionego o to, że:

I. w dniu 9 marca 2015r. o godz. 21:40 w miejscowości W. ul. (...) jechał po drodze publicznej jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie po spożyciu alkoholu

to jest o wykroczenie z art.87 § 1 k.w.

II w miejscu i czasie jak w pkt. 1 jechał jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) bez wymaganych przepisami dokumentów

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.

o r z e k a

- obwinionego M. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń wyczerpujących dyspozycje art.87 § 1 k.w. i art. 95 k.w. i za czyny te na podstawie art. 87 § 1 k.w. w związku z art. 9 § 2 k.w. i art. 24 § 3 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 1000 (tysiąca) złotych;

- na podstawie art. 87 § 3 k.w. w związku z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzeka wobec obwinionego M. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia samochodów osobowych na okres roku;

- na podstawie art. 29 § 4 k.w. zalicza obwinionemu M. R. na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 marca 2015 roku do dnia 24 września 2015 roku;

- na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego M. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 220 (dwustu dwudziestu) złotych, w tym 100 (sto) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}
 2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
 3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.
- ^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia

wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II W 472/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2015 roku w godzinach nocnych, tj. około godziny 21⁴⁰ M. R. jechał jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez W. i na ulicy (...) został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej przez patrol Policji z Komisariatu w A. w składzie: starszy sierżant M. G. (1) i starszy posterunkowy T. R. (1). W toku tej kontroli ustalono, że wymieniony porusza się wspomnianym pojazdem nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego oraz polisy OC.

/ **dowód:** zeznania T. R. - k. 46v; zeznania M. G. – k.36; wyjaśnienia obwinionego – k. 35v36; notatka urzędowa – k. 1/

Ponadto – z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu z ust kierującego został on przebadany urządzeniem typu alco-blow celem ustalenia, czy nie znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Wstępna kontrola, przeprowadzona wspomnianym urządzeniem przesiewowym, poprzez zapalenie czerwonej lampki kontrolnej dała sygnał, że w wydychanym przezeń powietrzu znajduje się alkohol, dlatego też został on dowieziony do budynku Komisariatu w A., gdzie poddano go badaniu urządzeniem Alkometr A2.0 o nr fabrycznym 894/00. Pierwszy pomiar, przeprowadzony o godzinie 21⁴⁵ dał wynik 0,20 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego powietrza, kolejny, ponowiony po minucie - 0,21 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego powietrza. Po upływie pewnego czasu, na prośbę zatrzymanego kierującego, który liczył na to, że alkohol został już wyeliminowany z jego organizmu i będzie mógł sam jechać do swego rodzinnego domu w B., przebadano go ponownie urządzeniem alco-blow.

/ **dowód:** zeznania T. R. - k. 46v; zeznania M. G. – k.36; wyjaśnienia obwinionego – k. 35v36; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania – k.2-3/

M. R. ma 27 lat, posiada wykształcenie wyższe, będąc z wykształcenia nauczycielem wychowania fizycznego, aktualnie zatrudnionym na stanowisku trenera w norweskim klubie lekkoatletycznym z wynagrodzeniem miesięcznym około 8.000 koron norweskich. Jest kawalerem, bezdzietnym, nie posiadającym nikogo na swym utrzymaniu i nie posiadającym żadnego majątku większej wartości. Nie był on dotychczas karany.

/ **dowód:** dane osobowe obwinionego – k. 11; wyjaśnienia obwinionego – k. 35v/

Obwiniony przesłuchany w toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że alkohol spożywał poprzedniego dnia w godzinach wieczornych i był przekonany – czując się dobrze – że nie ma go już w swym organizmie. Odnośnie braku dokumentów wyjaśnił, że wynikało to z tego, że w Norwegii, gdzie obecnie pracuje i mieszka, jest taki system, że nie są wydawane dokumenty, tylko na tablicach rejestracyjnych znajduje się kod, który jest skanowany i zawiera wszystkie informacje. Wyraził żal z powodu tego co się stało, bowiem „utrudnia mu to życie”.

Wyjaśnienia te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności w całości, bowiem znajdują one pełne potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji T. R. (1) i M. G. (1) oraz w ujawnionych dokumentach, załączonych do akt, z przeprowadzonych czynności – w tym z badania stanu trzeźwości wymienionego, na których Sąd oparł się ustalając stan faktyczny.

Zeznania wspomnianych funkcjonariuszy są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne, świadkowie ci zeznawali szczerze, adekwatnie do stanu pamięci w tym zakresie i nie wykazywali żadnych tendencji do wypełniania luk pamięciowych treściami nieprawdziwymi, zaś bezpośredni kontakt z nimi na rozprawie nie dał żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności ich zeznań; uzupełniają się one wzajemnie i są spójne. W ocenie Sądu w sposób przekonujący świadkowie ci opisali przebieg zdarzenia, zwracając uwagę na wszystkie istotne szczegóły, a przy tym jako funkcjonariusze publiczni nie byli i nie są zainteresowani określonej treści rozstrzygnięciem.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się więc na wszystkich przeprowadzonych oraz ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodach: wyjaśnieniach obwinionego, zeznaniach M. G. (1) i T. R. (1) oraz dowodzie z przeprowadzonych badań stanu trzeźwości obwinionego, należycie udokumentowanych protokołami z przeprowadzonych badań alkometrem i notatce z kontroli drogowej, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

M. R. obwiniony został o czyny z art. 87 § 1 k.w. i z art. 95 k.w. i Sąd przypisał obwinionemu oba te wykroczenia w postaci zarzuconej przez oskarżyciela publicznego.

Czyn zabroniony z art. 87 § 1 k.w. popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Z uwagi na fakt, że w treści art. 47 k.w., który zawiera wyjaśnienie wyrażeń ustawowych, brak jest określenia co należy rozumieć przez „stan nietrzeźwości”, mając na uwadze spójność przepisów prawa w ramach systemu posiłkować się należy definicją zawartą w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 roku, poz. 1286), w myśl którego to przepisu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo

2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiejkolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Wykroczenie to ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy. Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w., przy czym nieumyślność dotyczy może – co oczywiste – wyłącznie kwestii znajdowania się w stanie po użyciu alkoholu, nie zaś prowadzenia pojazdu. Należy ono do wykroczeń formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Sprawca podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych.

Zgodnie z przepisem art. 87 § 3 k.w. w razie skazania za wykroczenie stypizowane w tym przepisie Sąd orzeka zakaz prowadzenia pojazdów. Zakaz ten orzeka się w miesiącach lub latach od 6 miesięcy do lat 3.

Czyn zabroniony z art. 95 k.w. popełnia ten kto, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów.

Sprawcą tego wykroczenia może być tylko osoba prowadząca pojazd. Jest to wykroczenie indywidualnie właściwe.

Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w.

Sprawca podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd stwierdził, iż obwiniony w dniu 9 marca 2015 roku o godzinie 21⁴⁰ na ulicy (...) w W. jechał po drodze publicznej jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie po spożyciu alkoholu, a także bez wymaganych przepisami dokumentów, a tym samym, iż swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów zabronionych z art. 87 § 1 k.w. i art. 95 k.w.

Jednocześnie wina obwinionego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności ją wyłączające.

Sąd za popełnione wykroczenia, kierując się dyrektywami wynikającymi z treści art. 9 § 2 k.w. i art. 24 § 3 k.k., na podstawie art. 87 § 1 k.w., wymierzył M. R. karę grzywny w wysokości 1.000 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych obwinionemu wykroczeń, mające znaczenie dla wymiaru kary.

Stopień naruszenia przepisów odnoszących się do bezpieczeństwa ruchu drogowego, a co za tym idzie stopień społecznej szkodliwości czynu nie był nieznaczny, gdyż obwiniony spożywając wcześniej alkohol, będąc człowiekiem dorosłym, posiadającym określony zasób wiedzy i doświadczenia życiowego z całą pewnością winien wiedzieć, że znajduje się pod działaniem alkoholu i zasadnie przypuszczać, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, który to objawia się zaburzeniami ruchu, wzroku, słuchu, subtelnymi zaburzeniami sprawności funkcji intelektualnych i przedłużeniem czasu reakcji, przede wszystkim na bodźce słuchowe i wzrokowe, czyniąc go tym samym potencjalnym zagrożeniem dla niego samego oraz dla innych uczestników ruchu drogowego.

Reasumując, w ocenie Sądu kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jako kara o charakterze majątkowym - będzie ona przez niego realnie odczuwalna. Spełnia ona również wymogi dostosowania jej do jego sytuacji rodzinnej i majątkowej oraz – co najistotniejsze – jego możliwości zarobkowych, będąc karą adekwatną do stopnia winy i uwzględniając wskazania dotyczące okoliczności popełnienia czynu, tj. ilością stwierdzonego w organizmie obwinionego alkoholu, niemal na granicy stanu nietrzeźwości (a tym samym odpowiedzialności za przestępstwo), ale też okolicznością łagodzącą, tj. faktem, że nie był on dotychczas karany za przestępstwa bądź wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

Sąd, w związku z treścią art. 33 § 1 k.w., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku będzie adekwatne: wystarczające i nie nadmiernie surowe, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnięcie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto nagminność tego rodzaju wykroczeń i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego, szczególnie przy uwzględnieniu stosunkowo wysokiego stężenia w przedziale stanu „po spożyciu” alkoholu w organizmie oskarżonego, nie pozwalało w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Równocześnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do wyłączenia spod opisanego zakazu kategorii C – co było przedmiotem zarówno

sprzeciwu obwinionego od wydanego wcześniej wyroku nakazowego, jak i wniosku zawartego w mowie końcowej obwinionego i jego obrońcy, wnioskujący na rozprawie o wymierzenie zakazu prowadzenia pojazdów wyłącznie na kategorię (...) i to na minimalny okres, to jest na 6 miesięcy, ze wspomnianym wyłączeniem, deklarując gotowość do uiszczenia znacząco wyższej kary grzywny. Oceny tej nie zmienia fakt, że obwiniony ma chorego ojca i deklarowana przezeń konieczność wykonywania poza pracą trenera także pracy kierowcy dla umożliwienia dodatkowego zarobkowania, albowiem po pierwsze – z akt sprawy i przedłożonych przez obwinionego dokumentów nie wynika, by to on był jedyną osobą bliską, która takową opiekę musi sprawować; zresztą sprawowanie stałej opieki nad ojcem stoi w sprzeczności logicznej z zamiarem podjęcia pracy kierowcy. Reasumując – argumenty podnoszone przez obwinionego i jego obrońcę są argumentami niewystarczającymi, bowiem obwiniony jako osoba młoda i zdrowa, jeśli uważa, że dotychczas wykonywana praca jest niewystarczająca dla utrzymania jego i jego ojca może podjąć dodatkowe zatrudnienie, ale niekoniecznie w zawodzie kierowcy. Poza tym – Sąd miał na względzie to, że wyrok zgodny z wnioskiem obwinionego i jego obrońcy byłby takim przekazem do społeczeństwa, który jest nie do zaakceptowania: że wyższy status materialny pozwala na swoiste „wykupienie się” od odpowiedzialności – w tym wypadku: od represji, jaką niewątpliwie jest orzeczony środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, kosztem wysokiej grzywny.

Orzeczenie zakazu było obligatoryjne, podobnie jak zaliczenie okresu dotychczasowego zatrzymania dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami do sprawy na podstawie art. 29 § 4 k.w.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. Sąd od obwinionego M. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 220 złotych, w tym 100 złotych tytułem opłaty sądowej, nie znajdując żadnych podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku.